

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας εἰς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρὰσχόν εἰς τὴν χώραν ὕμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ	Ἑσωτερικοῦ
Ἑτησίᾳ δρ. 16.—	Ἑτησίᾳ δρ. 25.—
Ἑξάμηνος > 8,50	Ἑξάμηνος > 13.—
Τρίμηνος > 4,50	Τρίμηνος > 7.—
ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἑτησίᾳ, δολλάρια 4	

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικ. λεπ. 40 Ἑξωτερ. λεπ. 50
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν ἐπίσης.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βασιλειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 28ος

Ἐν Ἀθήναις, 15 Μαΐον 1921

Ἔτος 43ον.—Ἀριθ. 24

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἐνεκὰ τῆς αὐξησεως τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν τοῦ Ἑξωτερικοῦ, ἡ συνδρομὴ τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν, διὰ τὸ Ἑξωτερικόν, εἶναι τοῦ λοιποῦ δρ. 25. (Ἑξάμηνος δρ. 15 καὶ τρίμηνος δρ. 7.)

Ἐπίσης ἡ τιμὴ τοῦ φύλλου, διὰ τὸ Ἑξωτερικόν, εἶναι τοῦ λοιποῦ λεπτὰ 50.

Τὰ δὲ ταχυδρομικὰ τέλη τῶν παραγγελλομένων ἐκ τοῦ Ἑξωτερικοῦ τόμων καὶ βιβλίων, πρέπει νὰ ὑπολογίζονται εἰς τὸ διπλάσιον τοῦ εἰς τοὺς μέχρι τοῦδε καταλόγους σημειουμένου ποσού.

[Ἴδε καὶ Ἀλληλογραφίαν 23ον φύλλον, σελ. 183.]

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΒΕΛΟΝΤΗΣ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

Πρῶτα ὁ ἑνας καὶ σὲ λίγο ὁ ἄλλος, ἄρξαν μιὰ κραυγὴ πόνου καὶ ἔπεσαν, ἀφίοντας καὶ τὰ ὅπλα τους.

— Μοῦ φαίνεται πῶς ἦταν καιρὸς! ῥώναξε ἀμέσως ὁ Γιάννης, βοηθώντας τὸν Ζολιμποῦ νὰ σηκωθῇ.

Μάλιστα! ὁ Γιάννης Καρδινιάν, ὁ μικρὸς στρατιώτης, εἶχε σώσει τὸν ἀξιωματικὸν του, σκοτώνοντας τοὺς δύο ἐκείνους Ἀυστριακοὺς μὲ δύο λογχιές.

— Εὐχαριστῶ, παιδί μου, τοῦ εἶπε ἀπλῶς ὁ Ζολιμποῦ. Αὐτὸ δὲν θὰ τὸ ξεχάσω!

Καὶ πραγματικῶς δὲν τὸ ἐξέχασε. Τὴν ἄλλῃ μέρα, — τὸ Κέλ ἦταν πιά στὰ χέρια τῶν Γάλλων, — ἔκαμε τὴν ἀναφορὰ του στὸν Βερναρδιέ, καὶ αὐτὸς πάλι ἀνέφερε τὸ ἀνδραγάθημα τοῦ μικροῦ μας φίλου στὸν στρατηγὸν Μορώ.

— Εὔγε του! φώναξε ὁ Μορώ. Καὶ μοῦ λές πῶς εἶναι μόλις δεκάξη χρονῶν; Εἶναι ἔξοχο!

Ἐκάλεσε τὸν Γιάννη Καρδινιάν, τὸν ἐπαίνεσε μπροστὰ στὸ ἐπιτελεῖο του καὶ ἀμέσως ἐπρόσταξε νὰ τοῦ ράβουν στὸ μαγίκι τὸ πρῶτο του γαλόνι.

Ὁ Γιάννης ἦταν τώρα δεκάετας τῶν

οὔσαρων! Φαντασθῆτε τὸ καμάρι του!

Ἔτσι ἔκαμε ὅλη ἐκείνη τὴν ἐκστρατεία. Ἐπολέμησε στὸ Νερεσχάιμ καὶ ἔφθασε ὡς τὴ Βυρτσβούργη, ὅπου ἔγεινε ἀκόμα μιὰ μεγάλη μάχη.

Ἐκεῖ πιά στάθηκε ὁ γαλλικὸς στρατός.

Ὁ ἀρχιδούκας Κάρολος, ἰκανὸς ἀρχιστράτηγος, κατῴρθησε νάναχαιτίσῃ τὸν

Ζουρντάν καὶ τὸν Μορώ καὶ τοὺς ἀνάγκ' κασε ὕστερα νὰ ὑποχωρήσουν.

Ἡ ὑποχώρησις αὕτη ἔγεινε μὲ τάξη. Μιὰ στιγμὴ μόνο ἦταν ἀληθινὰ τραγικὴ, ὅταν, στὸ τέλος, ὁ στρατὸς τοῦ Μορώ ἔπρεπε νὰ περάσῃ τὸ Μαῦρὸ Δάσος γιὰ νὰ μῇ στῇ Ἀλσατία.

Ἐνα μέρος προπάντων, πολὺ ὀχυρὸ καὶ δύσκολο, ἔλαχε στὸ σῶμα τοῦ Βερναρδιέ, ποὺ διατάχθηκε νὰ τὸ κυριεύσῃ, γιὰ νὰ περάσῃ κατόπι ὁ ἐπίλοιπος στρατὸς ἀνενόχλητος.

Τὸ μέρος αὐτὸ τὸ κατεῖχαν Τυρολέζοι, ποὺ ἦταν πολὺ καλοὶ σκοπευταί. Στὸ τέλος, οἱ Γάλλοι κοτάρσαν νὰ τοὺς ἐκτοπίσουν. Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ μάχη εἶχε σχεδὸν τελειώσει καὶ ὁ Βερναρδιέ ἐτοιμαζόταν νὰ συναθροίσῃ τοὺς ἀντρες του, μιὰ σφαῖρα τὸν βρῆκε κατάστηθα. Θὰ ἔπερτε, ἀπὸ τάλογο· μὰ ὁ Γιάννης, ποὺ καβαλλίκευε δίπλα του, τὸν δέχθηκε στὴν ἀγκυλιά του.

— Ἀχ, Θε μου! φώναξε τὸ παιδί. Εἶσθε πληγωμένος, στρατηγέ μου;

Τὸ μουστάκι τοῦ γέου ἀξιωματικοῦ ἦταν ματωμένο, τὸ πρόσωπό του χλωμό, τὰ μάτια του κλειστά.

Τάνοιξε ὁμως, ἀμ' ἀκούσε τὴ φωνὴ τοῦ Γιάννη. Ἦταν θολὰ, μάτια ἐτοιμοθανάτου. Μόλις μπόρεσε νὰ ψιθυρίσῃ:

— Μὲ σκοτώσαν... Πεθαίνω... Παιδί μου Γιάννη, γὰ εἶσαι πάντα καλός... γενναῖος... Δὲ μὲ μέλει πὺ πεθαίνω... ἔκαμα τὸ χρέος μου στὴν Πατρίδα!

Στάθηκε λίγο καὶ ἔπειτα, μὲ μεγάλη προσπάθεια, ἐπρόσθεσε:

— Δὲν εἶναι τίποτα... μόνο πὺ πονῶ λιγάκι... Σηκώσέ με... δὲν μπορῶ πιά νάναπνεύσω...

Ὁ Γιάννης, κατάχλωμος, ἀ-

«Ὁ Γιάννης ἔλαβε τὴν ἄδεια νὰ κἀν μικροὺς περιπάτους...» (Σελ. 186, στ. γ.)

